

ringsystem til at staa paa juridiske Ben. Det, jeg nu har villet have frem, og som jeg ogsaa tror er tilstrækkelig klart, er, at Regjeringens Svar paa vort Tilbud: bort med de personlige Spørgsmaal, Forlig paa Grundlag af alle Faktoreres Nei, har været det: Vi ville intet Forlig uden Provisoriernes Anerkjendelse, og det er ogsaa i fuld Overensstemmelse med, hvad der er sagt af Regjeringens Venner. Regjeringen siger: Vi ville intet Forlig, uden at vi selv Mænd, som nu sidde paa Taburetterne, kunne blive siddende paa disse. Regjeringen har indset, at den ikke med Glæds nu kunde komme til et Forlig, hvorigjennem den kom til at boie sig for Folkethinget. Søvrigt har jeg tænkt mig, at det ikke vilde trykke Regjeringen, da den jo tidligere har modtaget et Forlig uden stor Glæds og dog er bleven siddende paa Taburetterne, men det synes denne Gang for lidet glimrende for Regjeringen og i alle Tilfælde for dens Venner. Regjeringen har nu taget et Standpunkt, som er i fuld Overensstemmelse med dens Venners og kan udtrykkes saaledes: først Ministeriet, saa Provisorierne og saa hele Riksen, men det er temmelig klart, at det er det Samme som at sige: Vi ville ingen Forhandling, vi ville intet Forlig.

Jeg vil ganske kort sammenstille alle de Forslag til Forhandling og Forstaaelse, der ere komne frem fra Oppositionens Side under Valgbevægelsen, før og efter, med, hvad der er fremkommet fra Regjeringens Side, særlig i den sidste Tid. Oppositionen siger: Vi stille os paa Forsatningens Grund, vi ville sikke Fremtiden igjennem en Garanti for alle Parters lovlige Ret og derigjennem en Garanti for en virkelig saglig Forhandling, og vi ville skyde alle personlige Spørgsmaal til Side. Regjeringen og dens Venner stiller det Personlige i første Række og siger: Vi ville som Forlig have Forsatningens Forandring, Omdannelse eller næsten dens Ophevelse. Jeg tror, at, dersom der er Noget, som tydeligt og klart viser, hvor den virkelige Villie til Forhandling er, saa er det dette. Vi behøve ikke at betegne med Ord det Svar, Regjeringen her har givet, den er her i fuldkommen Overensstemmelse med sit Parti. Det er i Virkeligheden det mest hensynsløse Svar, der nogensinde er givet et Flertal i Folkethinget, som netop ønsker at tilvejebringe

Orden i Landet. Hvad er Resultatet heraf? Resultatet er det, at paa Grund af Regjeringens Politik og den Maaade, hvorpaa den har stillet sig baade ved Opløsningen og ved sidste Valg, er i dette Dieblit et Forlig rykket saa langt ud i Fremtiden, som det har ligget i Regjeringens Magt at rykke det ud, og en Forstaaelse er gjort saa umulig, som det vel er muligt. Der kan nemlig ikke være nogen Tvivl om, at Regjeringens Forlig slet ikke gaar ud paa Andet, end at Folkethinget nu skal opgive den Ret, det beholdt efter Forsatningsforandringen af 1866, som den daværende Regjering og den daværende Regjerings Parti, det vil sige, den nuværende Regjerings Venner og for en stor Del dens Medlemmer, lovede aldrig skulde kræntes. Det vil med andre Ord sige, at Folkethinget skal gaa med til at indføre en Tilstand her i Landet, hvor hele Rigsdagen kun er raadgivende, thi Andet er den ikke efter det nuværende Regjeringsystem. Naar Thingene ikke ere enige, saa kan Regjeringen gjøre, hvad den vil, og saa snart Regjeringen ikke kan komme ud af det med et af Thingene, kan den regjere med det andet. Dette ene Thing behøver ikke at være Landstinget. Det kan godt være Folkethinget, men det Thing, som ikke gjør, hvad Regjeringen vil, ophører at være medbestemmende og bliver raadgivende. Altsaa, den raadgivende Rolle gaar paa Tur, og Medbestemmelsen, Retten til at sige Ja eller Nei, er afhængig af, om Thinget siger Ja, naar Regjeringen siger Ja, og Nei, naar Regjeringen siger Nei. Jeg kan ikke betegne dette paa anden Maaade end som Afstæffelse af den Forsatning, vi nu have, og Indførelse af en ny aldeles raadgivende Rigsdag, som man iøvrigt ikke behøver at tage mere Hensyn til, end man har lyst til. Det var en Fordel ved Stænderne, at det kun var eet Kammer, man behøvede at høre, men her har man to Kamre. Er man ikke tilfreds med det enes Raad, saa hører man det andet, og er man ikke tilfreds med noget af dem, saa siger man: Ingen af dem forstaaer sig paa det, det er os alene. At det er det Samme som at gjøre Sit til, at der ingen Forstaaelse kan komme til Stede her i Landet, mener jeg er urvidiolomt, men i en ganske særlig Grad har vistnok ogsaa Valgene bidraget Sit til at gjøre en Forstaaelse umulig.